

των ἀφ' ὅτου εἶχον ἀποχωρισθῆ. Χάρις τῷ Ματτίᾳ βεβαίως, εὐηρεστήθη ὁ Βῶδ νὰ ἐπιδείξῃ καὶ πρὸς ἐμὲ συμπάθειάν τινα, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκλήσαμεν φίλον ὄστις, διὰ τῆς πείρας καὶ τῶν συμβουλῶν του, μᾶς κατέστησε τὸν βίον τοῦ Λονδίνου πολὺ εὐκολώτερον ἀφ' ὅ,τι μᾶς ἦν ἕως τότε. Ἠγάπησε δὲ πολὺ καὶ τὸν Κάπην, καὶ μᾶς ἔλεγεν ὅτι, ἂν εἶχε τοιοῦτο κυνάριον, ἡ τύχη του θὰ ἦτον ἐξησφαλισμένη. Πιλλάκις μᾶς ἐπρότεινε καὶ νὰ συνεταρισθῶμεν οἱ τρεῖς, δηλαδή οἱ τέσσαρες, ἐκεῖνος, ὁ Ματτίας, ὁ Κάπης καὶ ἐγώ. Ἄλλ' ἂν δὲν ἤθελον ν' ἀφήσω τὴν οἰκογενειάν μου καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς Γαλλίαν, νὰ ἰδῶ τὴν Λίζαν, ἀκόμη ὀλιγώτερον ἤθελον νὰ τὴν ἐγκαταλείψω ὅπως παρακολουθήσω τὸν Βῶδ, περιφερόμενος εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Οὕτως ἐφθάσαμεν εἰς τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων. Τότε, ἀντὶ ν' ἀναχωρῶμεν τὸ πρῶτ' ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ Ἐρυθροῦ Λέοντος, ἀπηρεχόμεθα πᾶσαν ἐσπέραν, περὶ τὰς ὁκτῶ ἢ ἐννέα, καὶ μετεβαίνομεν εἰς τὰς συνοικίας τῆς ἐκλογῆς μας.

Τὸ πρῶτον ἠρχίζομεν ἐκ τῶν σκουαίρις ἢ πλατειῶν, καὶ ἐκ τῶν ὁδῶν ὅπου εἶχον ἤδη παύσει αἱ ἄμαξαι διερχόμεναι, διότι ἀπῆρτεῖτο σιωπῆ τις ὅπως ἡ μουσικὴ ἡμῶν συμφωνία ἐισδύουσα διὰ τῶν κλειστῶν θυρῶν, ἐξυπνᾷ τὰ παιδιά εἰς τὰς κλίνας των, καὶ τοῖς ἀναγγέλλῃ τὰ Χριστούγεννα, τὴν εἰς πᾶσαν ἀγγλικὴν καρδίαν ἀγαπητὴν αὐτὴν ἐορτήν. Ἔπειτα δὲ, καθ' ὅσον προχωροῦσιν αἱ ὥραι τῆς νυκτὸς, κατηρχόμεθα πρὸς τὰς μεγάλας λεωφόρους. Αἱ τελευταῖαι ἄμαξαι, αἱ φέρουσαι τοὺς ἐκ τῶν θεάτρων ἐξερχομένους παρόντων, καίσχητικὴ ἡσυχία ἐπικρατεῖ, διαδεχομένη τῆς ἡμέρας τὸν ἐκκωφεύοντα θόρυβον. Τότε παίζομεν τοὺς γλυκυτέρους ἡμῶν ἤχους, τοὺς περιπαθεστέρους, τοὺς ἔχοντας χαρακτῆρα μελαγχολικὸν καὶ θρησκευτικόν ἢ βάρβιτος τοῦ Ματτίᾳ κλαίει, ἡ ἐμὴ ἄρπα στενάζει, καὶ ὅταν σιωπῶμεν πρὸς στιγμὴν εἰς ἀνάπαυσιν, ὁ ἄνεμος μᾶς φέρει ἀσπασμένους ἤχους μουσικῶν ἄλλων μεμακρυσμένων. Ἡ συμφωνία ἡμῶν ἐτελείωσε. «Κύριοι καὶ κυρίαι, καλὴν νύκτα σας, καὶ καλὰ Χριστούγεννα!»

Καὶ ἔπειτα ἀπερχόμεθα μακρύτερα ν' ἀρχίσωμεν ἄλλην συμφωνίαν.

Λαμπρὸν πρᾶγμα πρέπει νὰ εἶναι ν' ἀκούη τις μουσικὴν τὴν νύκτα, ἐντὸς τῆς κλίνης του, εἰς τὰ πούπουλα καὶ εἰς θερμὰ πεπλώματα ἐγκεκορδυλημένους. Δι' ἡμᾶς ὅμως, εἰς τοὺς δρόμους, οὔτε πεπλώματα ὑπάρχουσιν οὔτε πούπουλα ὡφείλομεν ὅμως νὰ παίζομεν. Ἐνίοτε ὁ οὐρανὸς εἶναι ὡς βάμβαξ, καὶ μᾶς διαπερᾷ τῆς οὐμίχλης ἡ ὑγρασία ἄλλοτε δ' εἶναι κυανοῦς καὶ διάχρυσος, καὶ ὁ κατάψυχρος βορρᾶς μᾶς παγώνει μέχρι τῶν ὀστέων. Γλυκὺς οὐρανὸς δι' ἡμᾶς δὲν ὑπάρχει. Σκληρὰ ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς ἡ ἐποχὴ αὕτη τῶν Χριστουγέννων, καὶ ὅμως, ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας, οὐδὲ μίαν νύκτα παρελείψαμεν νὰ ἐξέλθωμεν.

Ποσάκις, πρὶν κλεισθῶσι τὰ ἐργαστήρια ἐντελῶς, ἰστάμεθα ἐμπρὸς τῶν πτηνοπωλείων, τῶν ὀπωροπωλείων, τῶν παντοπωλείων, τῶν ζαχαροπωλείων. Ὡ! τί λαμπραὶ χῆνες καὶ τί παχέαι! τί μεγάλοι γαλλικοὶ κοῦρκοι! τί λευκαὶ ὄρνιθες! Ἰδοὺ λόφοι μῆλων καὶ πορτοκαλλίων, σωροὶ καστάνων καὶ δαμασκηνῶν! Τί καλὰ εἰς βρώσιν αὐτὰ τὰ ζαχαρωτά!

Πολλὰ θὰ ὑπάρξουν παιδιά εὐδαίμονα. Ἀφ' οὗ ἀπολαύσουν ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ, θὰ βίβωσιν εἰς τῶν γονέων των τὰς ἀγκάλας.

Καὶ τὰ πτωχὰ ἡμεῖς, ἐν ᾧ διστρέχομεν τὰς δόδους, ἐβλέπομεν κατὰ φαντασίαν τὰς γλυκείας αὐτὰς οἰκογενειακὰς ἐορτὰς καὶ εἰς τοὺς οἴκους τῶν πλουσίων καὶ εἰς τῶν πτωχῶν τὰς καλύβας.

Καλὰ Χριστούγεννα διὰ τοὺς ἔχοντας τίς νὰ τοὺς ἀγαπᾷ.

Ἔπειτα συνέχισα.

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier].

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ συστήματος τοῦ κόσμου.

Ὁ Τυχῶ-Βραχὲ ἐγεννήθη ἐν Κοροουστὸρπ τῆς Δανίας τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1546, δύο ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κοπερνίκου. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ὁθὼν Βραχὲ, καταγόμενος ἐξ ἀρχαίας καὶ εὐγενοῦς οἰκογενείας, εἶχε δέκα τέκνα.

Καίτοι ἀποστρεφόμενος τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, ὁ Τυχῶ εἶχε προηρισθῆ εἰς τὸ στάδιον τοῦτο, τὸ ὁποῖον οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἐθεώρουν ὡς τὸ μόνον ἄξιον εὐπατρίδου. Ἄλλ' ὅμως διὰ τῆς ἐπιβροῆς τοῦ θεοῦ του ὁ νέος Τύχων διήνυσε τὰς πανεπιστημιακὰς σπουδὰς καὶ ἐστάλη εἰς Κοπενάγην κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1559, ἐκεῖ δὲ ἡ πρὸς τὴν ἀστρονομίαν κλίσις αὐτοῦ ἀνεπτύχθη μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους.

Ἐκλειψις ἡλίου ἔμελλε νὰ συμβῆ τὴν 20 Αὐγούστου 1560, ὁ δὲ Τύχων τοσοῦτον ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ ἀκριβείᾳ, μεθ' ἧς τὰ ἀστρολογικὰ ἡμερολόγια τῆς ἐποχῆς εἶχον προείπει τὰς διαφόρους περιστάσεις τοῦ φαινομένου, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ γνωρίσῃ τὰ μυστήρια τῆς θαυμασίας ταύτης ἐπιστήμης.

Τῷ 1562 ἐστάλη εἰς Λειψίαν ἵνα ἐμαθήτῃ τὰ νομικὰ, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς εἴλκυε τὰ βλέμματα αὐτοῦ καὶ κατεγοήτευε τὸ πνεῦμά του μᾶλλον ἢ ἡ τοῦ νομοθέτου ἐπιστήμη.

Ὁ νέος σπουδαστὴς ἀφιερῶν ὅλας τῆς σχολῆς τὰς ὥρας ὡς καὶ τὰ χρήματα αὐτοῦ πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ἀστρονομίας, εἰργάζετο ἄνευ τῆς βοήθειας διδασκάλου, μετὰ τοσαύτης δὲ ἐπιτηδειότητος ἐποιοῖτο τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ, ὥστε καὶ τοιᾶν ἐργαλεῖα ἀτελέστατα, ἐξήλεγξε κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1563 συμβᾶσιν σύνοδον τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου σπουδαία σφάλματα εἰς τοὺς πίνακας τοῦ Κοπερνίκου καὶ εἰς τοὺς Ἀλφονσίους¹.

1. Ἀλφόνσιοι πίνακες. Πίνακες ἀστρονομ-

Τινες ἐξ αὐτῶν διατηροῦντο δαπάναις τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας, ἄλλοι ἐστέλλοντο ὑπὸ διαφόρων πόλεων καὶ ἀκαδημιῶν, ἄλλους τέλος συνετήρει αὐτὸς ὁ Τυχῶ-Βραχέ. Ἄνδρες διάσημοι ἀδικλόπως ἐπισκέπτοντο τὸν μέγαν ἀστρονόμον ἐκδηλοῦντες οὕτω τὸν σεβασμὸν αὐτῶν.

Ὁ Τυχῶ-Βραχέ ἤθελεν ἠσύχως διανύσει τὸν βίον του ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ αὐτοῦ κατοικίᾳ, ἐὰν δὲν ἐπῆρχετο ὁ θάνατος τοῦ γενναίου αὐτοῦ προστάτου, τοῦ βασιλέως Φρειδερίκου Β'.

Ἐνόσω ἐβασίλευεν ὁ Φρειδερίκος, οἱ αὐλικοὶ προσεπειοῦντο ἕκτακτον περὶ τὴν ἀστρονομίαν ζῆλον, ἀλλ' ἢ πρὸς τὸν Τυχῶ-Βραχέ γενναϊότης τοῦ βασιλέως ἐκίνησε τὸν φθόνον αὐτῶν. Καὶ κατὰ τὰ πρῶτα μὲν ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἡγεμόνος ἐπέδειξαν ἀνοχήν τινα πρὸς τὸν ἀστρονόμον, ἀλλ' ὁ διάδοχος τοῦ Φρειδερίκου Χριστιανὸς Δ' εἰσακούσας τὰς εἰσηγήσεις τοῦ μίσους, ἐστέρησεν αἰφνης τὸν Τυχῶ-Βραχέ τῆς χορηγηθείσης αὐτῷ συντάξεως καὶ τοῦ κτήματός του. Ὁ ἀτυχὴς ἀστρονόμος ἔχων σύζυγον καὶ πέντε υἱοὺς καὶ τέσσαρας θυγατέρας, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐργασίας του, ἀλλ' ὅμως ὑπέμεινε μέχρι τοῦ ἔτους τοῦ 1597, ὅτε μετέβη εἰς Κοπενάγην. Ἡ κατ' αὐτοῦ καταδρομὴ κατήντησεν εἰς προσωπικὴν ἐπίθεσιν ὑποκινηθεῖσαν ὑπὸ τὸ ἀσπονδοτάκτον αὐτοῦ ἔχθρου, τοῦ προέδρου τοῦ συμβουλίου *Walchendorp*. Εἰς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Βραχέ ἐτραυματίσθη. Ὁ ἀστρονόμος περιλυπὸς ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν χώραν ταύτην, ἥτις ἐπεδαφίλευεν αὐτῷ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰς ὕβρεις, ὡσεὶ ἠνώχλει αὐτὴν ἡ δόξα τοῦ μεγίστου αὐτῆς πολίτου.

Ἐτύχως μεταξὺ τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν πρώτων τῆς Εὐρώπης εἶχε πλείστους φίλους. Τοιοῦτος ἦτο καὶ ὁ κόμης τοῦ *Rantzau*, ὅστις προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς *Wandebourg*, ἔπαυλιν κειμένην πλησίον τοῦ Ἀμβούργου, ἐν ᾗ διέμενεν. Ὁ ἀστρονόμος μετέβη λοιπὸν παρ' αὐτῷ μετὰ τῆς οἰκογενείας του περὶ τὰ τέλη τοῦ 1597· ἐκεῖ ἔγραψε τὴν *Astronomiae instauratae mechanica* (Μηχανικὴν τῆς ἀνακαινισθείσης ἀστρονομίας), περιγράψας καὶ παραστήσας διὰ ζωγραφημάτων τὰ ποικίλα αὐτοῦ ἐργαλεῖα καὶ τὴν χρῆσιν αὐτῶν ὡς καὶ τὰ χημικὰ αὐτοῦ ἔργα. Ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος τούτου μετὰ καταλόγου χιλίων ἀστέρων ἐστάλη εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ῥοδόλφον Β', ἐνθερμον ζηλωτὴν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀστρονομίας. Ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἀπήντησε προσκαλῶν τὸν Τυχῶ-Βραχέ νὰ μεταβῇ εἰς Πράγαν, ὅπου ἤθελε τῷ χεῖ ἀρίστης ὑποδοχῆς. Ὁ Τυχῶ-Βραχέ ἔφρασεν εἰς Πράγαν μετὰ τῆς οἰκογενείας του τῷ 1599, μετ' οὐ πολὺ δ' ἐστάλησαν αὐτῷ ἐκεῖ τὰ πλείστα τῶν ἐργαλείων του. Ἐτησίαν σύνταξις 3,000 *couronnes* ἐδόθη αὐτῷ, ὡς διαμονὴν δὲ αὐτοῦ ὀρίσθη τὸ Ῥέναχ, ἔνθα κατώκησεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ τεθνεώτος φίλου αὐτοῦ

Κουρτίου, τὴν ὁποίαν ὁ αὐτοκράτωρ ἀγοράσας ἐδώρησεν αὐτῷ. Περὶ τοὺς χρόνους ἐκείνους ὁ Κέπλερ εἰκοσιπενταετῆς ὢν συνέζησε καὶ συνειργάσθη μετὰ τοῦ Τυχῶ-Βραχέ, τῇ συστάσει τοῦ ὀποίου, ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν, διωρίσθη μαθηματικὸς τοῦ αὐτοκράτορος. Ἀλλὰ καίτοι ὁ Ῥοδόλφος Β' μετὰ τοσαύτης προσηνήχθη γενναϊότητος, ὁ Τυχῶ-Βραχέ βαθέως αἰσθανόμενος τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγνωμοσύνην τῆς Δανίας, προσεβλήθη τὴν 13 Ὀκτωβρίου ὑπὸ ἀποπληξίας, ἥς αἱ συνέπειαι ὑπῆρξαν σοβαρώταται. Μεγίστη κατέλαβεν αὐτὸν ἀδυναμία, τὴν δὲ 24 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 54 ἐτῶν καὶ δέκα μηνῶν.

«Οὐδείς παρατηρητῆς, λέγει ὁ κ. *David Brewster*, ὑπερβαίνει τὸν Τυχῶ-Βραχέ ὡς πρακτικὸν ἀστρονόμον, εἴτε ἐν τῷ παρελθόντι εἴτε ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις. Τὸ κάλλος καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐργαλείων του, ἡ ὀξύνοια ἣν ἀπέδειξεν ἐφευρισκῶν νέα ἐργαλεῖα ἢ τελειοποιῶν τὰ πρὸ αὐτοῦ γνωστά, ἡ περὶ τὰ παρατηρεῖν ἐπιτηδείότης καὶ δραστηριότης αὐτοῦ, παρέχουσιν εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ καὶ τὰς παρατηρήσεις ἀξίαν, ἣν θέλουσιν ἐκτιμῆσει οἱ μεταγενέστεροι».

Ὁ Τυχῶ-Βραχέ, καίτοι ἔχων ἀναμφοσθήτητον ἀξίαν, εἶναι ὅμως κατώτερος τῶν ἰδρυτῶν τῆς ἀστρονομίας, οἵτινες συνέστησαν τὴν ἀληθῆ θεωρίαν τῶν οὐρανίων κινήσεων.

Ὁ Νεύτων ἀπ' ἐναντίας κατέχει μεταξὺ αὐτῶν τὴν πρώτην θέσιν. Ὡς εἶπεν ὁ διάσημος *Lagrange*, ὁ ἀμίμητος οὗτος ἀνὴρ «εἶναι ὁ λαμπρότερος καρπὸς τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας». Ἡ δόξα αὐτοῦ ὑπερβαίνει πάντα ἔπαινον· ἐνώπιον αὐτοῦ, λέγει ὁ Βολταῖρος, οὐδείς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ αἰσθάνηται φθόνον.

Ἐμψυχούμενος ὑπὸ ἐκτάκτου μεγαλοφυΐας ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ ἐργασίας καὶ περὶ ἀνακαλύψεων, ὁ Ἰσαὰκ Νεύτων εἶχεν ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ πάσας τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας. Ἦτο ἀνήσυχος καὶ εὐερέθιστος, ἐὰν δ' ἐνίοτε ἐταλαιπωρήθη, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἰς ἔκτυτον εὐφείλει τὰ παθήματά του.

Ὁ Ἰσαὰκ Νεύτων ἐγεννήθη τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1642 ἐν *Woolstrop*, ἐν τινι ἀγροκηπίῳ τοῦ *Lincoln* Shire, ἐν Ἀγγλίᾳ, ἦτο δὲ τοσοῦτον ἀδύνατος, ὥστε ἐνόμιζον ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ζῆσθαι. Ἐζῆσεν ὅμως καὶ ἔγινε μάλιστα εὐρωστον παιδίον, ἀφοῦ δὲ ἔμαθε ν' ἀναγινώσκει καὶ νὰ γράφῃ ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ χωρίου, ἐτέθη δωδεκαετῆς ὢν παρὰ τινι φαρμακοποιῷ, ὅπως ἀκούῃ τὰ μαθήματα τοῦ ἐν *Grantham* σχολείου. Μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ἡ μήτηρ του μετεκάλεσεν αὐτὸν, ἀλλ' ὁ Νεύτων ὀλίγην εἶχε διαθέσιν διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γεωργοῦ. Ἐσκέπτετο δὲ ἀκαταπύστως ἢ ἀνεγίνωσκε πικραῖα βιβλία. «Θὰ γίνῃ ἐπιστήμων!», ἔλεγον οἱ γονεῖς του, ἀπεφάσισαν δὲ νὰ τὸν προπαρσκευάσωσι διὰ τὸ πανεπιστήμιον τῆς *Κανταβρυγίας* ἀποστέλλοντες αὐτὸν καὶ

τήσαν μέχρι παραλογισμού. Ἐπί τινα ἔτη περὶ τὸ 1692 ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ παρ' ὀλίγον ἐγένετο παράφρων. Πλείσται ἐπιστολαὶ αὐτοῦ μαρτυροῦσιν ἀληθῆ φρενοβλάβειαν. Ὁ ἀκάματος ἐπιστήμων ἦλθε κατ' ὀλίγον εἰς τὰς φρένας του, ἀλλ' οὐδεμίαν πλέον κατώρθωσεν ἀνακάλυψιν. Ἐδημοσίευσεν ὅμως ἔργα πρὸ ἐτῶν ἐκτελεσθέντα.

Κατὰ τὸ γῆρας αὐτοῦ ὁ Νεύτων ἐζήτησεν εὐτυχίας. Οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ τὸν ἐθαύμασαν ὅσον καὶ οἱ μεταγενέστεροι.

Ὁ Ἰσαὰκ Νεύτων ἀπέθανεν ἄγων τὸ ὀγδοηκοστὸν τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καίτοι δὲ τὰ παθήματα αὐτοῦ δὲν εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε νὰ θεωρηθῆ ὡς μάρτυς τῆς ἐπιστήμης, διεξήλθομεν ὅμως αὐτὰ ὡς παράδειγμα τῶν θλίψεων, αἵτινες μοιραίως πως συμπαρομαρτοῦσιν εἰς πάντα τὰ μεγάλα ἔργα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ἄλλως εἴμεθα ἤδη μακρὰν τῆς ἐποχῆς τοῦ Γαλιλαίου, τοῦ λοιποῦ δὲ ἡ ἀστρονομία, καταρτισθεῖσα ὑπὸ τῶν μεγάλων ἀνακαλυπτῶν τοῦ συστήματος τοῦ κόσμου, δὲν θέλει πλέον ἀναγράψει μάρτυρας εἰς τὰς δέλτους αὐτῆς.

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΡΤΕΟΡ.

Τὸ ἐπόμενον χάριν ποιημάτων τοῦ πολυκλαύστου Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, ἀνέκδοτον ὄν, ἐκιοποιήθη ἡμῖν παρὰ τινος τῶν ἐν Λευκάδι συνδρομητῶν τῆς «Ἐστίας».

Σ. τ. Δ.

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Τῇ προσφιλεστάτῃ Χαριελεῖα Σικελιανοῦ ἐπὶ τῇ προσφορᾷ τῶν ποιημάτων μου.

Ὅταν γεράση ὁ πλάτανος, καὶ τὰ χλωρὰ τὰ φύλλα
τὴν ἀνοιξὶ δὲν κρύβουσι τὰ κόφια του τὰ ξύλα,
Κάθε διαβάτης ποῦ περνᾷ καὶ ποῦ θυμᾶται ἀκόμα
τὸν ὕπνο ποῦ κοιμήθηκε στὸ δροσερὸ του χῶμα,
καὶ τὸ νεράκι πᾶγρυνο μετὸ τὸ κελᾶδημα του
Χίλιας φορὰς ἐγλύκανε τὸν πόνο ὅσιν τὴν καρδίᾳ του,
Κάθε διαβάτης ποῦ περνᾷ μετὰ πικραμένο
θωρεῖ τὸ γέρο γίγαντα, θωρεῖ τὸ στοιχειωμένο
τὸ δένδρο του ἐτοιμῶροπο, καὶ σταματᾷ τὸ βῆμα
Νὰ πάρῃ ἀπὸ τῆ φλοῦδα του γιὰ ἐνθύμησι ἕνα τρίμμα.

καὶ σὺ, Χαριελεῖα, καὶ σὺ νὰ μὴ μετὰ λησμονήσης
Ὅταν θὰ πέσω καταγῆς. Θυμῆσου μὴν ἀφήσης
Αὐτὰ μου τ' ἀγριοσύλουδα νὰ μαραθοῦν τὰ μαῦρα!
Γνωρίζεις πῶς τ' ἀγάπησα! Μὲς σ' τὴν καρδίᾳ μου ταῦρα
Κ' ἐκεῖθε τὰ ξεββίωσα. Κρῖψε τα σὲ μίαν ἄκρη
καὶ δρόσιξέ τα τὰ φτωχὰ κἄποτε μ' ἕνα δᾶκρυ
Ἡ μ' ἕνα σου χαμόγελο. Τότε κ' ἐκεῖνα ἐμπρός σου
θὰ ζωντανεύσουν, θὰ ξυπνοῦν μετὰ τὸ χαιρετισμὸ σου,
καὶ καθενὸς ἡ μυρωδιὰ θᾶνα γιὰ σὲ σημάδι
Ὅτι κ' ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ ἤλλα κρυφ' ἀπ' τὸν ἄδη.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία Α* * ἠτό ποτε ὠραία· ἀλλ' ἡ μὲν ὠραϊότης αὐτῆ πρὸ πολλοῦ οἴχεται, παρέμειναν ὅμως αἱ ἀξιώσεις. Ὅπως δὴ ποτε ἡ κυρία αὐτῆ εὐρίσκει πάντοτε θαυμαστάς.

— Ὅ,τι καὶ ἂν εἶπη τις, ἔλεγέ τις τούτων, εἶνε πάντοτε ὑπὸ τινα ἔποψιν θεᾶ!

— Ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἀρχαιότητος, ὑπέλαβέ τις.

* *

Κοῦφός τις κλειδοκυμβαλιστῆς ἔλεγε πρὸς τινα· Γνωρίζετε ὅτι ἡ εὐγένεια τῆς οἰκογενείας μου ἀνάγεται ἕως εἰς τοὺς χρόνους τῶν σταυροφοριῶν; Εἰς τῶν προγόνων μου συνώδευσε τὸν αὐτοκράτορα Βαρβαρόσσαν.

— Εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον; ἠρώτησεν ὑπολαβὼν ὁ ἄλλος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Τετράκις ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ ἱερέως ζευγὸς τι ζητοῦν τὴν εὐλογίαν, ἀλλὰ τετράκις καὶ ὁ ἱερεὺς ἠρνήθη νὰ τοὺς εὐλογήσῃ, διότι ὁ μελλόνυμφος ἦτο πάντοτε μεθυσμένος. «Ἀπορῶ, εἶπε τὴν τετάρτην φορὰν ὁ ἱερεὺς πρὸς τὴν μνηστῆν, πῶς κόρη, τόσον κοσμία καὶ εὐπρεπῆς ὡς σεῖς, δὲν αἰσχύνεται νὰ προσέρχεται νὰ στεφανωθῆ μετ' ἀνδρὸς διατελοῦντος εἰς τοιαύτην κατάστασιν». Ἡ πτωχὴ κόρη, δακρυροοῦσα, ἀπεκρίθη τότε, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως. — «Καὶ διατί, καλὴ μου κόρη;» — «Διότι, πάτερ μου, ὅταν δὲν εἶνε μεθυσμένος, δὲν θέλει νὰ με νυμφεῖ».

Ἡ συνείδησις ὀμιλεῖ, τὸ συμφέρον κραυγάζει.

Οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου ἐθεωροῦντο καὶ ὠνομάζοντο Ἅγιοι, θεοὶ (Divi), ἱεροὶ, καὶ οὐ μόνον αὐτοὶ, ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸς χρῆσιν αὐτῶν ἀντικείμενα· ὁ σταυλὸς των π. χ. (Sacris Stabulus), τὸ ἱματιοφυλάκιόν των κτλ. ΙΩΝΑΣ.

!!!!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Εἰς τὸν κόσμον τόσῳ μᾶλλον «ἀρέσκειται» τις μετὰ ὅσῳ πλειοτέραν ζωηρότητα ὀμιλεῖ, καὶ τόσῳ μᾶλλον «ἀρέσκει» μετὰ ὅσῳ πλειοτέραν ὑπομονὴν ἀκούει.

* * Ἡ φιλοφροσύνη εἶνε νόμισμα, ὅπερ ὁ καταλλάσων κερδαίνει πάντοτε.

* * Ἀγαπᾷ τις πλειότερον τὴν ἐρωμένην, κάλλιον τὴν σύζυγον καὶ πάντοτε τὴν μητέρα.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Διὰ νὰ καθαρῆσαι παλαιὰν χαλκογραφίαν, ἧτοι ν' ἀφαιρέσῃς τὸ κίτρινον χρῶμά της, καὶ ἀναζωογονήσῃς τὰς γραμμὰς της, δύνασαι νὰ μεταχειρισθῆς τὸν ἀκόλουθον τρόπον· Εἰς δοχεῖον, ἔχον πυθμένα πλατὺν, ἐγχυσον κρᾶμα ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος καὶ ὕδατος, ἐμβαλὼν δ' εἰς αὐτὸ τὴν εἰκόνα, ἄφες τὴν νὰ διαβροχθῆ ἐπὶ τινα λεπτὰ, ἀκολούθως δ' ἀπόπλυνον αὐτὴν μετὰ νερὸν καθαρὸν. Ἐὰν τὸ πρῶτον τοῦτο μόνον εὐτύχῃ δὲν ἀρκέσῃ, κάμε καὶ δεύτερον, ἐπαυξάνων τὴν διάρκειαν τοῦ λουτροῦ καὶ προσθέτων πλειότερον ὀξύ. Ἀκολούθως ἐξαπλώνεις τὴν εἰκόνα ἐπὶ στυπποχάρτου διὰ νὰ στεγνώσῃ, καὶ ἐφ' ὅσον διαρκεῖ τὸ στέγνωμα πιεῖς αὐτὴν οὕτως, ὥστε νὰ ἀποφύγῃς τὴν ἐξόγκωσιν της.